

Museu de Montserrat

Sala Daura acull, del 20 d'abril al 7 d'octubre, 25 obres, entre escultures i pintures a la cera, d'aquest artista valencià que viu entre Colònia i el Penedès

L'abstracció geomètrica d'Enrique Asensi arriba al Museu de Montserrat

“La proposta de la mostra *Miralls de pedra* ultrapassa l'espai: suggereix un estat emocional que transcendeix el present i es projecta, enigmàtica, cap al futur”, afirma la comissària Aina Mercader

Montserrat, abril de 2018. La Sala Daura del Museu de Montserrat (MDM) acull, del 20 d'abril al 7 d'octubre, la mostra *Miralls de pedra*, d'Enrique Asensi. Estarà formada per 25 obres, algunes d'elles inèdites, entre escultures de petit i gran format –amb una barreja de pedra i ferro- i pintures fetes a la cera. L'exposició, comissariada per Aina Mercader, pretén ser una aproximació a l'abstracció geomètrica d'aquest artista d'origen valencià, que l'any 1977 es va instal·lar a Alemanya i que actualment viu entre Colònia i Les Gunyoles (Avinyonet del Penedès).

Aquesta mostra, amb algunes peces inèdites, presentarà una tria de la seva producció portes endins, aixoplugada per les imponents bigues i jàsseres de Josep Puig i Cadafalch que sostenen el Museu de Montserrat. “És Asensi en estat pur”, assegura Aina Mercader. La seva proposta ultrapassa l'espai, el de la mateixa sala d'exposicions Pere Daura del MDM: “suggereix un estat emocional que transcendeix el present i es projecta, enigmàtica, cap al futur. I és que una part important de la seva escultura roman a l'atzar de les inclemències meteorològiques: s'oxida i s'erosiona, entregant-se completament a l'inexorable pas de les estacions. No en va, el creador, que farceix el seu vocabulari amb mots germànics, es refereix a la idea de *zeitlos* ('sense temps'), per abraçar la intemporalitat”, afirma Mercader.

Asensi acostuma a treballar amb ferro *corten*, un material de tonalitats marronoses. Però, a la pedrera, escull la peça atenent a les diferents pigmentacions. El resultat és una escultura cada cop més depurada, en la qual l'artista prescindeix de tot el que és superflu i se centra en formes senzilles i nítides, per arribar al que és essencial. “Se submergeix en els materials, els coneix i els sap tractar, tallar, cremar i polir, buscant l'equilibri i l'harmonia entre els minerals i els metalls. És un procés lent i costós. Algunes lloses poden convertir-se –amb major o menor intervenció del cisell– en allò que ell mateix anomena “escultures murals”. Sovint combinades amb acer, i recolzades sobre la paret, esdevenen suggeridores escultures pictòriques; obres que descansen fermament sobre el terra, com si sempre hi haguessin estat. Al públic li arriben fàcilment associacions de portes o portals que el conviden a endinsar-se en territoris desconeguts”, explica Aina Mercader.

Amb cera calenta sobre fusta, l'escultor pinta quadres que –treballats amb foc, cisell, destal i ganivets– s'acosten a l'escultura. Obres que conserven la seva autonomia però que, de vegades, resulten ser apunts en vermell -o blanc- sobre negre per a possibles monuments. Condicionat per

l'espontaneïtat de la matèria, cerca de manera ràpida esbossar, entre línies, figures concretes. Les escultures petites, realitzades preferiblement amb alabastre i ferro i presentades en grup sobre taules a mida, també operen com a primers esquemes o croquis. Altres vegades es tracta només de quatre gargots en un bocí de paper. En aquests fulls, l'artista imagina siluetes que fugen de geometries preestablertes, i indica mesures i pesos, pensant en la imatge a fer, aquella que vol que l'espectador retingui, on s'hi miri com si fossin espills de pedra, i a partir de la qual es desbordin plantejaments existencialistes, més enllà de l'ara i l'aquí.

“Tot art veritable aborda quelcom que és eloqüent, però que no acabem d'entendre. Eloqüent perquè es refereix a alguna cosa fonamental. Com ho sabem? No ho sabem. Senzillament ho reconeixem.” És una cita de John Berger, espigolada del seu llibre *Sobre el dibuix*, després de visitar per primera vegada Can Maginet, on es desplega l'impressionant Parc d'Escultures d'Enrique Asensi. Entre les vinyes i envoltant la casa-taller de l'artista broten monumentals volums de pedra i ferro. Són peces contundents, erigides a manera de tòtems, que recorden construccions colossals, com menhirs o zigurats. “En alguns casos, les encletxes a la pedra o al ferro, petites obertures talment que espitlleres, transformen les escultures en portes i finestres que enquadren o destaquen determinades porcions del paisatge, alineant-se amb l'horitzó, amb un camí, o deixant passar un raig de llum. Les més hermètiques poden arribar a mimetitzar-se amb l'entorn, o actuen gairebé com a mirall reverberador, forçant ombres i jocs d'ocultació”, recorda la comissària de la mostra.

Enrique Asensi (València, 1950) es va formar a l'Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles a València. El 1977 es va traslladar a Alemanya, on va descobrir l'escultura abstracta. És en aquest país on desenvolupa la major part de la seva trajectòria. La seva obra ocupa espais públics en diferents ciutats i pobles d'arreu d'Europa. A més, ha exposat de manera individual i col·lectiva en galeries i centres d'art d'Alemanya i de l'Estat espanyol. Viu entre Colònia i Les Gunyoles (Avinyonet del Penedès).

Departament de Premsa i Comunicació de Montserrat
93 877 77 75 / 606 942 948 / oscarbardaji@abadiamontserrat.net